

Arrest

nr. 61 624 van 17 mei 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 7 maart 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 10 februari 2011 tot weigering van de aanvraag om opnieuw in het bezit gesteld te worden van een bewijs van inschrijving in het Vreemdelingenregister "tijdelijk verblijf" (A-kaart).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 april 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat KIWAKANA, die *loco* advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker van Albanese nationaliteit, verklaart als minderjarige samen met zijn moeder op 23 juni 2000 het Rijk te zijn binnengekomen. De moeder van verzoeker dient op 30 juni 2000 een asielaanvraag in.

Op 6 juli 2000 neemt de gemachtigde van de minister van de Binnenlandse Zaken ten opzichte van verzoekers moeder de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 29 augustus 2002 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

Op 6 november 2002 laat de AMA-dienst van Kapellen (Fedasil) weten aan het Bureau Niet Begeleide Minderjarige dat door de verdwijning van zijn moeder verzoeker een niet begeleide minderjarige is geworden.

Op 12 februari 2002 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij aan verzoeker een aankomstverklaring mag afgeleverd worden.

Op 14 februari 2003 wordt aan verzoeker als niet begeleide minderjarige een aankomstverklaring afgeleverd waarbij hij wordt toegelaten tot verblijf tot 12 mei 2003.

Op 6 mei 2003 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de aankomstverklaring mag verlengd worden met drie maanden.

Op 21 mei 2003 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de aankomstverklaring mag verlengd worden met drie maanden.

Op 5 augustus 2003 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij verzoeker in toepassing van de artikelen 9 en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) toegelaten wordt tot een tijdelijk verblijf in België.

Verzoeker wordt hierop in het bezit gesteld van een BIVR geldig tot 5 februari 2004 met vermelding tijdelijk verblijf.

Op 2 maart 2004 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij het tijdelijk verblijf van verzoeker wordt verlengd tot de duur van zes maanden, namelijk tot 5 augustus 2004. Verzoeker is inmiddels meerderjarig geworden.

Op 2 augustus 2004 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij het tijdelijk verblijf van verzoeker wordt verlengd tot de duur van zes maanden, namelijk tot 5 februari 2005.

Op 31 maart 2005 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij het tijdelijk verblijf van verzoeker wordt verlengd voor de duur van één jaar, namelijk tot 5 februari 2006.

Op 21 februari 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij het verblijf van verzoeker verlengd wordt voor de duur van één jaar met name tot 6 februari 2007. Deze beslissing vermeldt als voorwaarden:

“De verblijfstitel mag niet verlengd worden zonder voorafgaandelijke toelating van mijn diensten. Ingevolge art 33 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 dient betrokkene zich voor verdere verlenging aan te melden tussen de 30ste en de 15de dag vóór de vervaldatum van zijn verblijfsvergunning.

Voorwaarden voor verdere verlenging: een geldige arbeidskaart met recente bewijzen van effectieve tewerkstelling (aan te tonen d.m.v. een arbeidsovereenkomst en recente loonfiches).

Betrokkene dient nog een geldig nationaal paspoort voor te leggen.”

Op 26 juni 2007 wordt verzoeker door de correctionele rechtbank te Kortrijk veroordeeld tot 6 jaar gevangenisstraf wegens diefstal met geweld en bedreiging, bij nacht, door twee of meer personen, met voertuig om de diefstal te vergemakkelijken met het gebruik of vertoon van wapens. Verzoeker bevond zich in de gevangenis sedert 10 september 2006.

Op 17 januari 2007 doet verzoeker in de gevangenis bij de politie aangifte van verlies van zijn verblijfskaart.

Op 28 december 2010 verzoekt verzoeker vanuit de gevangenis om terug in het bezit gesteld te worden van een Bewijs van Inschrijving in het Vreemdelingenregister 'tijdelijk verblijf' (A-kaart).

Op 10 februari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing om verzoekers aanvraag om terug in het bezit gesteld te worden van een Bewijs van

Inschrijving in het Vreemdelingenregister 'tijdelijk verblijf' te verwerpen. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven als volgt luiden:

"Deze vreemdeling heeft op 28/12/2010 gevraagd om terug in het bezit te worden gesteld van een Bewijs van Inschrijving in het Vreemdelingenregister 'tijdelijk verblijf (A-kaart).

Na grondig onderzoek van zijn dossier ben ik tot het besluit gekomen geen gunstig gevolg te geven aan zijn verzoek. Zijn vorige verblijfsvergunning is verstreken sinds 06.02.2007 en was van beperkte duur.

Art 13 §1 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15/12/1980 stelt:

"§ 1. Behalve indien dit uitdrukkelijk anders wordt voorzien, wordt de machtiging tot verblijf verleend voor een beperkte tijd, ingevolge deze wet of ingevolge specifieke omstandigheden die betrekking hebben op de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België. (...)"

Meneer was in het bezit van een verblijfsmachtiging van beperkte duur geldig tot 06.02.2007.

Art. 13§2 van dezelfde wet bepaalt dat:

"§ 2. Op aanvraag van de betrokkene wordt de verblijfstitel door het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats verlengd of vernieuwd, op voorwaarde dat die aanvraag werd ingediend vóór het verstrijken van de titel en dat de minister of zijn gemachtigde de machtiging voor een nieuwe periode heeft verlengd of de toelating tot verblijf niet heeft beëindigd.

De Koning bepaalt binnen welke termijnen en onder welke voorwaarden de vernieuwing of de verlenging van de verblijfsvergunningen moet worden aangevraagd."

Het feit dat betrokkene sinds 10/09/2006 werd opgesloten is louter te wijten aan het strafbare gedrag van betrokkene en stelt hem niet vrij van de verplichting om de voorwaarden gesteld aan zijn tijdelijk verblijf alsook de termijn waarbinnen de aanvraag voor verlenging van zijn tijdelijke verblijfstitel moet worden ingediend (art.33 KB 08/10/1981) te respecteren.

Derhalve dient de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielaanvraag huidige aanvraag om terug in het bezit te worden gesteld van een verblijfsmachtiging van beperkte duur te verwerpen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat als volgt luidt:

"de schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoeker verblijft reeds ruim 10 jaar in het Rijk.

Verzoeker kwam aan de leeftijd van 14 jaar binnen in het Rijk als niet begeleide minderjarige vreemdeling.

Alwaar verzoeker op een gegeven moment in het bezit werd gesteld van een verblijfsmachtiging voor bepaalde duur (vooreerst voor de duur van 6 maanden), werd deze verblijfsmachtiging vervolgens reeds meer dan 3 maal verlengd.

De algemeen gekende principes vanwege de Dienst Vreemdelingenzaken houden in dat deze na 3 verlengingen van een tijdelijk BIVR, uiteindelijk een verblijfsmachtiging voor onbepaalde duur uitvaardigt (zie www.vmc.be):

Sinds eind 2008 zou de DVZ (op instructie van de Minister van Migratie en Asiel) haar beleid inzake verlenging van tijdelijke regularisaties aanzienlijk verstrengel hebben.

- Als de betrokkene de voorwaarden tijdens de eerst toegestane periode niet vervult, zal DVZ voortaan in principe geen verlenging van de verblijfsvergunning meer toestaan. Betrokkene krijgt dan na het verlopen van zijn BIVR (elektronische A kaart) een uitwijzingsbevel. Ook als betrokkene aantoonde dat hij wel alle mogelijke inspanningen gedaan heeft om de voorwaarden te vervullen maar dat dit niet gelukt is, zal DVZ voortaan in principe geen verlenging toestaan. Dienst Vreemdelingenzaken zou alleen nog van deze strenge houding afwijken als er daartoe dwingende humanitaire redenen zijn. Toenmalig Minister van Asiel en Migratie Turtelboom bevestigde in de zij een nieuwe instructie gaf aan de DVZ maar specificceert alleen dat het verblijf van personen die afhankelijk zijn van het OCMW niet meer zal verlengd worden als hun persoonlijke situatie de terugkeer naar het land van herkomst mogelijk maakt.*

- Als betrokkene de voorwaarden tijdens de eerst toegestane periode wel vervult, zal de DVZ wel een verlenging van de verblijfsvergunning toestaan. Maar het zal in principe opnieuw een tijdelijke verblijfsvergunning zijn (elektronische A kaart), met opnieuw dezelfde voorwaarde die moet vervuld worden om in aanmerking te komen voor een volgende verlenging. Pas als betrokkene 3 opeenvolgende keren de opgelegde voorwaarde vervult, zal de DVZ in principe een verblijfsvergunning voor onbepaalde duur, zonder voorwaarden (elektronische B kaart), toestaan.*

Deze beleidswijziging werd niet verder toegelicht >> zie ook nieuwsbriefbericht van 6 februari 2009

In casu werd de tijdelijke verblijfsvergunning van verzoeker reeds 3 opeenvolgende keren verlengd. Evenwel ontving verzoeker nimmer een verblijfsvergunning voor onbepaalde duur, zonder voorwaarden (B-kaart).

Verweerder motiveert niet waarom zij van haar beleidslijn t.a.v. verzoeker afwijkt, hetgeen een inbreuk uitmaakt op de materiële motiveringsplicht.

Tevens wordt verzoeker op deze wijze verschalkt in zijn gerechtvaardigde verwachtingen, hetgeen een inbreuk uitmaakt op het redelijkheidsbeginsel.

De feiten op grond waarvan het bestuur tot haar beslissing komt, moeten zorgvuldig worden gewaardeerd (SUETENS, L-P., "Algemene beginselen van behoorlijk bestuur in de rechtspraak van de Raad van State", T.B.P. 1980, 86).

Deze waardering is in casu geenszins zorgvuldig gebeurd. Daarenboven moeten de gevolgen in redelijke verhouding staan tot de feiten (RvSt. Nr. 26.600, 3 juni 1986 ; RvSt. Nr. 40.179, 27 augustus 1982 ; RvSt. Nr. 35.443, 10 juli 1990). Dit is in casu evenmin het geval, hetgeen een inbreuk uitmaakt op het zorgvuldigheidsbeginsel.

Onderhavig middel is aldus gegrond."

2.2. In haar nota repliceert de verwerende partij dat de bestreden beslissing ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, is omkleed. De verwerende partij wijst erop dat op 21 februari 2006 het verblijf voor het laatst verlengd werd voor de duur van één jaar met name tot 6 februari 2007. De voorwaarde voor een verdere verlenging van zijn verblijfsrecht waren een geldige arbeidskaart met recente bewijzen van effectieve tewerkstelling en het voorleggen van een geldig nationaal paspoort. Bovendien diende verzoeker zich aan te melden tussen de 30ste en de 15de dag vóór de vervaldatum van zijn verblijfsvergunning. Verzoeker toont volgens de verwerende partij niet aan dat hij aan de voorwaarde tot verlenging van zijn verblijfsrecht heeft voldaan. Zijn verwijzing naar 'algemene principes' van de Dienst Vreemdelingenzaken doen volgens de verwerende partij geen afbreuk aan de duidelijke voorwaarden gesteld aan de verlenging van zijn tijdelijk verblijf. Gelet op de uitdrukkelijk gestipuleerde voorwaarden kan verzoeker volgens de verwerende partij niet ernstig voorhouden verschalkt te zijn in zijn ernstige verwachtingen. In de bestreden beslissing werd door de gemachtigde van de staatssecretaris terecht geoordeeld dat "*het feit dat betrokkene sinds 10.09.2006 werd opgesloten louter te wijten is aan het strafbare gedrag van betrokkene en hem niet vrij stelt van de verplichting om de voorwaarden gesteld aan zijn tijdelijk verblijf alsook de termijn waarbinnen de aanvraag voor verlenging van zijn tijdelijke verblijfstitel moet worden ingediend*". De bestreden beslissing werd volgens de verwerende partij rechtmatig genomen zonder miskenning van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoeker de schending aanvoert.

2.3. Verzoeker voert vooreerst de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 5 augustus 2003 in toepassing van de artikelen 9 en 13 van de vreemdelingenwet toegelaten werd tot een tijdelijk verblijf in België. Hij werd in het bezit gesteld van een Bewijs van Inschrijving in het Vreemdelingenregister geldig tot 5 februari 2004 met de vermelding tijdelijk verblijf. Dit tijdelijke verblijf werd telkens op verzoek van verzoeker verlengd. Op 28 februari 2006 wordt verzoekers verblijfsrecht een laatste maal verlengd met de duur van één jaar met name tot 6 februari 2007. Verzoeker vraagt slechts op 28 december 2010, meer dan drie en een half jaar later, om terug in het bezit gesteld te worden van een Bewijs van Inschrijving in het Vreemdelingenregister 'tijdelijk verblijf' (A-kaart).

De bestreden beslissing verwijst naar artikel 13, § 2 van de vreemdelingenwet dat als volgt luidt:

"§2. Op aanvraag van de betrokkene wordt de verblijfstitel door het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats verlengd of vernieuwd, op voorwaarde dat die aanvraag werd ingediend vóór het verstrijken van de titel en dat de minister of zijn gemachtigde de machtiging voor een nieuwe periode heeft verlengd of de toelating tot verblijf niet heeft beëindigd.

De Koning bepaalt binnen welke termijnen en onder welke voorwaarden de vernieuwing of de verlenging van de verblijfsvergunningen moeten worden aangevraagd."

Artikel 33 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) luidt als volgt:

“Tussen de vijfenveertigste en de dertigste dag voor de vervaldatum van zijn verblijfs- of vestigingsvergunning of van zijn EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene moet de vreemdeling zich bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats aanbieden om de vernieuwing van zijn verblijfs- of vestigingsvergunning of van zijn EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene aan te vragen.”

Zoals hiervoor reeds gesteld blijkt uit de stukken van het dossier dat verzoeker meer dan drie en een half jaar na het verstrijken van de laatste verlenging van zijn tijdelijk verblijf vroeg om opnieuw in het bezit gesteld te worden van een BIVR.

Verzoeker ontkent dit geenszins. Gelet op het feit dat de aanvraag voor verlenging of vernieuwing van zijn tijdelijk verblijf diende te gebeuren tussen de vijfenveertigste en de dertigste dag voor de vervaldatum van zijn verblijfsvergunning is de gemachtigde van de staatssecretaris in alle redelijkheid en met inachtneming van alle stukken van het dossier tot de bestreden beslissing gekomen.

Verzoeker was ervan op de hoogte binnen welke periode dit diende te gebeuren, gezien de laatste beslissing tot verlenging van 21 februari 2007 hiervan melding maakte.

Verzoeker die niet ontkent dat hij meer dan drie en half jaar wachtte om een vernieuwing aan de verwerende partij te vragen, stelt in zijn verzoekschrift dat de algemeen gekende principes vanwege de Dienst Vreemdelingenzaken inhouden dat deze na 3 verlengingen van een tijdelijk BIVR uiteindelijk een verblijfsmachtiging voor onbepaalde duur wordt uitgevaardigd. Verzoeker stelt dat zijn tijdelijke verblijfsvergunning reeds 3 opeenvolgende keren verlengd werd maar dat hij geen verblijfsvergunning voor onbepaalde duur kreeg. Verzoeker verwijst hiervoor naar een instructie van eind 2008 van de minister van Migratie- en asielbeleid en stelt dat de verwerende partij niet motiveert waarom zij ten aanzien van verzoeker van haar beleidslijn afwijkt hetgeen volgens hem een inbreuk uitmaakt op de materiële motivatieplicht.

De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing de aanvraag van verzoeker om een vernieuwing van zijn tijdelijk verblijfsrecht verwerpt omdat verzoeker overeenkomstig artikel 13, § 2 van de vreemdelingenwet deze aanvraag te laat indiende. De bestreden beslissing betreft *in casu* dus niet de weigering van de gemachtigde van de staatssecretaris om verzoeker na drie opeenvolgende verlengingen geen verblijfsvergunning van onbepaalde duur toe te staan. Verzoeker vroeg immers zelf op 28 december 2010 om terug in het bezit gesteld te worden van een Bewijs van Inschrijving in het Vreemdelingenregister ‘tijdelijk verblijf’ (A-kaart) en dus niet om een verblijfsvergunning van onbepaalde duur. Bovendien merkt de Raad op dat de instructie waarnaar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst dateert van eind 2008, dit is dus van bijna twee jaar na het verstrijken van verzoekers laatste verblijfsvergunning op 6 februari 2007 en is dus niet van toepassing op verzoeker. Verzoeker toont met deze uiteenzetting niet aan dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zou zijn.

Nu het hoofdmotief van de bestreden beslissing strookt met alle wettelijke bepalingen ter zake, stelt de Raad vast dat verzoekers overige kritiek niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze is genomen. De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven.

Een schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op de analyse van het voorgaande blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het

respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Aangezien er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen die de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541). *In casu* was verzoeker vooraf op de hoogte gebracht van de voorwaarden voor de verlenging van zijn tijdelijk verblijf, zodat niet wordt ingezien in welk opzicht de bestreden beslissing een schending zou inhouden van het vertrouwensbeginsel.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien mei tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET